

MOTBORRA, v. n. 1. Borra ett föremål från ena sidan till mötes emot en borring ifrån den andra, för att hindra spelkning.

MOTETT, -tätt, m. 3. (ital. *Motetto*) Ett öfver en biblisk text satt andeligt sångstycke för flera röster, vanligen utan beledsagning af instrumenter.

MOTFÖRBUND, n. 3. Förbund, ingånget emot ett annat förbund af makter.

MOTFÖRKLARING, f. 2. Förklaring, som afgifves af en part emot vederpartens förklaring.

MOTFÖRSLAG, n. 3. o. 5. Förslag af stridig syftning emot ett annat.

MOTGIFT, n. 3. Medel, som tillintetgör verkningarna utaf ett gift.

MOTGJORD, a. 2. (fam.) Se *Vidrig*.

MOTGNIDNING, f. 2. Se *Friktion*.

MOTGÅNG, m. 2. 1) Händelsen, då något går emot. *Han har haft många m-ar, mycken m.* — *Syn.* Vidrighet, Vedervärdighet, Otur, Missöde, Olycka. — 2) Tillstånd, belägenhet, då det går emot. *Medgång ger och m. pröfvar vänner. I m. lät ej modet falla.* — *Syn.* Olycka.

MOTHUGG, n. 3. Hugg, som gifves en person tillbaka.

MOTHÅRS, adv. I riktning emot håren på ett föremål. *Stryka m.*

MOTIG, a. 2. (fam.) Se *Vidrig*. — *Motighet*, f. 3.

MOTION, motschón, f. 3. (lat. *Motio*, rörelse) 1) Kroppsrörelse för helsans skull. — 2) Förslag, till öfverläggning framställt af en medlem i en rådplägende församling. *Väcka m. om afskaffande af ett missbruk.*

MOTIONERA, motschonëra, v. a. 1. Gifva kroppsrörelse. *M. en häst.* — *V. a.* Väcka förslag om något, i en rådplägende församling. *M. en reform.* — *M. sig*, v. r. Taga motion (bem. 1).

MOTIONÄR, motschonär, m. 3. Den, som väcker en motion (bem. 2).

MOTIV, -iv, n. 3. o. 5. (fr. *Motif*, af lat. *Movere*, röra) 1) Bevekelsegrund, skäl. — 2) (i musik) Den grundtanke, som genomgår ett tonstycke. [-if.]

MOTIVERÄ, v. a. 1. 1) Anföra skäl för. *M. ett förslag.* — 2) Vara tillräckligt skäl för. *Denna omständighet m-r ganska väl hans handlings-sätt.* — 3) (estet.) Framställa de förberedande omständigheter, som gifva en naturlig förklaringsgrund åt en händelse. — *Motiverande*, n. 4. o. *Motivering*, f. 2.

MOTKARA, f. 1. Se *Kara*, f. 2.

MOTKAST, n. 3. Kast, i riktning emot ett annat.

MOTKRITIK, --i'k, f. 3. Skrift, hvarigenom en kritik granskas.

MOTLIGGANDE, a. 1. Belägen midt emot. *M. stranden.*

MOTLIST, f. 3. List, hvars ändamål är att motverka en annan.

MOTORF, m. sing. Brännorf, som finnes i moar.

MOTPART, m. 3. 1) Den, emot hvilken någon kårar eller svarar vid domstol. — *Syn.* Vederpart. — 2) (fig.) a) Den, som emot en annan förfäktar en eller flera satser, läror, påståenden, o. s. v. — b) Se *Motståndare*.

MOTPARTI, -parrti', n. 3. Fiendtligt parti.

MOTPÅFVE, m. 2. pl. — *påfvar*. (hist.) Påfve, som af ett kyrkomöte under medeltiden utvaldes, oakadt redan förut, i kraft af ett föregående val, en annan satt på påfvestolen.

MOTPÅSTÄENDE, n. 4. Påstående, framställt emot ett af annan förut gjordt.

MOTRÄKNING, f. 2. Räkning, som tillbakalemnas någon, af hvilken man förut fått en dylik.

MOTSATS, motsätts, m. 3. 1) (log.) Sats, som upphäfver en annan. *Försvara, bevisa m-en.* — 2) Motsatt förhållande, händelse, påstående, förslag, o. s. v. *M-en inträffade. Yrka m-en. I m. till, af, tvärt emot.* — 3) Säges om person eller sak, som har helt och hållet stridiga egenskaper emot en annan. *Ludvig är raka m-en af Fredrik. Dessa två ting äro hvarandras m-er: det ena framkallar lärar, det andra skrott.* — *Syn.* Kontrast.

MOTSATT, a. 1. (egentl. part. pass. af *Motsätta*) 1) Belägen gent emot på andra sidan. *M-a stranden.* — *Syn.* Motliggande. — 2) Som är af stridig beskaffenhet i förhållande till något annat. *M-a åsigtler, tänkesätt. Vara af m. tanke med någon.* — *Syn.* Stridig.

MOTSE, v. a. 2. (böjes som *Se*) 1) Tänka på något kommande. *Med glädje m-r jag den tid, då . . .* — *Syn.* Blicka emot, till mötes. — 2) Förute. *Jag m-r en snar förändring.*

MOTSIDA, f. 1. Motsatt sida. Säges både egentl. o. fig.

MOTSKRIFT, f. 3. Skrift, som går ut på att vederlägga en annan.

MOTSKÄL, n. 3. Skäl, som anföres emot ett eller flera andragna skäl. *Skäl och m.*

MOTSLUTTNING, f. 2. Motliggande sluttning.

MOTSOLS, adv. I riktning emot solem; från vester till öster.

MOTSPEL, n. 3. (i kortspel) *Ha starkt m.*, sitta med höga kort emot spelaren.

MOTSPELARE, m. 3. (i kortspel) En af dem, som spela emot spelaren.

MOTSPJERN, n. 3. Se *Fotspjern*. [-spjörn.]

MOTSPJERNA, v. n. 1. Se *Spjerna* emot.

MOTSPÄNSTIG, a. 2. (egentl.: som spänner emot) Se *Motsträfvig*.

MOTSPÄNSTIGHET, f. 3. Se *Motsträfvighet*.

MOTSTRIDANDE, a. 1. o. **MOTSTRIDIG**, a. 2. Se *Stridig*.

MOTSTRIDIGHET, f. 3. Se *Stridighet*.

MOTSTRÄFVANDE, n. 4. Se *Motstånd*. — *Adj.* 1. Se *Motsträfvig*.

MOTSTRÄFVIG, a. 2. Som sträfvar emot, ej vill lyda. — *Syn.* Motspänstig, Uppstudsig. — *Motsträfvigt*, adv.

MOTSTRÄFVIGHET, f. 3. Egenskapen att vara motsträfvig. — *Syn.* Motspänstighet, Uppstudsighet.

MOTSTYCKE, n. 4. 1) (estet.) Säges om tvenne statyer, kopparstick, målningar, lika stora, men framställande två olika föremål, och som merendels hängas eller ställas midt emot hvarandra. — 2) Dikt, roman o. s. v., som skildrar en karakter, händelse m. m., hvilken framter vissa märkbara likheter med en annan förut skildrad. — 3) Säges äfv. om person eller sak, som i det närmaste liknar en annan.

MOTSTÅ, v. a. 2. (böjes som *Stå*) 1) Säges om en kropp, som icke ger vika för stöt, påtryckning af en annan kropp. *Den starka dörran motstod alla försök att slå in den.* — 2) Med framgång sätta våld emot våld, försvara sig. *En armé, som fienden icke kan m. M. ett anfall. en stormning.* — 3) (fig.) a) Sätta sig emot; ej låta sig lockas, bevakas af. *Hvem kan m. Guds vilja? M. frestelsen. Jag har ej kunnat m. hennes böner.* — b) Utan svåra följder uthärda.